

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

RESOLUCIÓ D'ARXIU de la informació prèvia núm. 84/2010 referent al CAP Gavà-1, depenent de l'Institut Català de la Salut

Antecedents

Primer.- En data 15/06/2010 va tenir entrada a l'Agència Catalana de Protecció de Dades (actualment Autoritat Catalana de Protecció de Dades, de conformitat amb la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, en virtut de la qual se subroga en la posició de l'Agència –DT 1a-) un escrit de 10/06/2010 d'un ciutadà pel qual es formulava denúncia contra el CAP Gavà-1, depenent de l'Institut Català de la Salut, amb motiu d'un presumpte incompliment de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant, LOPD).

En concret, el denunciant manifestava que el 6/06/2010 va rebre una trucada d'un mossos d'esquadra de la Comissaria de Gavà, en què l'informava que tenien en el seu poder un comunicat de lesions amb segell del CAP Gavà-1 de data 15 de setembre de 2009 a les 9:20 h de la nit, i li van preguntar si aquella nit l'ara denunciant havia anat al dit centre de salut i l'havia visitat la doctora XXX, fet que ell hauria negat. El denunciant també assenyalava que al dia següent es va personar a la Comissaria dels Mossos d'Esquadra i als jutjats de Gavà, els quals li van informar que a la seva base de dades no els constava res. També assenyalava que es va adreçar al CAP de Gavà, on li van manifestar que sí que els constava que l'hagués visitat la dita doctora, però, segons manifesta el denunciant, li van denegar còpia de l'informe mèdic i de l'expedient, adreçant-lo al telèfon d'atenció continuada (ACUT), des del qual, i segons el denunciant, li van confirmar la visita a aquest CAP però es van negar a facilitar-li més informació.

La persona denunciant sol·licitava en el seu escrit que s'iniciés un procediment sancionador o actuacions d'investigació, i que s'esmenés el que ell considerava una dada errònia –el fet d'haver estat atès en les circumstàncies esmentades-, ja que ell no hi tenia res a veure.

Segon.- L'Agència va iniciar una fase informació prèvia d'acord amb el que preveu l'article 7 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, en relació amb l'article 17 de la Llei 5/2002, de 19 d'abril, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, per tal de comprovar la realitat dels fets denunciats i d'obtenir més informació sobre les circumstàncies dels fets i els subjectes responsables. A l'efecte indicat, mitjançant ofici de data 15/03/2011 es va requerir a l'Institut Català de la Salut (en endavant, ICS), entitat de la qual depèn el CAP Gavà-1, per tal que informés sobre diversos extrems relacionats amb els fets denunciats. Atesa la manca de resposta de l'ICS, per mitjà d'ofici de data 18/05/2011 es reiterà el requeriment d'informació.

Tercer.- La representació de l'ICS va donar resposta a aquest requeriment per mitjà d'ofici de data 18/05/2011, amb el qual va aportar còpia del comunicat de 15/09/2009 del CAP Gavà 1 dirigit al Jutjat de Guàrdia, en el qual es fa constar que la persona aquí denunciada –identificada amb el seu DNI i nom i cognoms- havia estat visitada al dit centre de salut per unes agressions amb pronòstic lleu.

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

Quart.- Davant la contradicció existent entre els fets que succintament relatava l'ara denunciante en el seu escrit de denúncia i les manifestacions fetes per l'ICS, per tal d'esbrinar els fets ocorreguts i, consegüentment, valorar la possible vulneració de la normativa de protecció de dades, per mitjà d'ofici de data 27/05/2011 es va sol·licitar a la persona denunciante que en el termini de deu dies a comptar a partir del dia següent a la notificació d'aquest ofici exposés amb detall tots els fets que considerés necessaris, que manifestés el seu parer sobre les manifestacions de l'ICS i el comunicat esmentat, i que aportés la documentació que acredités els fets que denunciava. El termini concedit a la persona denunciante ha transcorregut amb escreix, sense que hagi donat resposta a la petició formulada per ofici de 27/05/2011.

Cinquè.- Paral·lelament, mitjançant ofici de 27/05/2011 es va requerir novament a l'ICS per tal que aclarís diversos extrems de l'escrit de 18/05/2011 de resposta al primer requeriment. Per escrit de data 01/09/2011, la lletrada de l'ICS ha donat compliment a aquest segon requeriment.

Fonaments de Dret

Primer.- D'acord amb l'article 5 de la Llei 5/2002, de 19 d'abril, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, i l'article 15 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, és competent per dictar aquesta Resolució la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, entitat que s'ha subrogat en la posició jurídica de l'Agència Catalana de Protecció de Dades en virtut de la DT 1a) de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

Segon.- Atesa la versió dels fets relacionada per la persona denunciante, calia esbrinar si s'havia produït una eventual vulneració de la normativa de protecció de dades, segons el que s'exposa a continuació.

D'una banda, el denunciante manifestava que, tot i que mai no havia estat visitat en el CAP Gavà-1, va rebre una trucada d'un mossos d'esquadra de la Comissaria de Gavà en què l'informava que tenien en el seu poder un document amb segell del CAP Gavà-1 de data 15/12/2009, sobre una atenció mèdica per unes lesions per agressió, i on l'identificaven com a persona a qui s'havia atès en aquell centre per haver patit unes lesions per agressió. Segons els termes de la denúncia, existiria una errada en la identificació de la persona a què es refereix el comunicat mèdic, fet que des del punt de vista de la normativa de protecció de dades podria comportar una vulneració del principi de qualitat de les dades previst a l'article 4 de la LOPD, l'apartat 3 del qual disposa que: *"les dades de caràcter personal han de ser exactes i posades al dia de manera que responguin amb veracitat a la situació actual de l'afectat"*.

D'altra banda, el denunciante manifestava que el CAP Gavà-1 es va negar a facilitar-li una còpia del seu informe mèdic o del seu expedient. Des del punt de vista de la normativa de protecció de dades, aquest fet denunciat podria comportar la vulneració del dret d'accés previst als articles 15 de la LOPD i 27 i ss. del RLOPD.

Tanmateix, el denunciante no aportava amb la seva denúncia cap element concret que permetés inferir, encara que fos indiciàriament, que s'havien produït els fets il·lícits que atribuïa al CAP Gavà-1, depenent de l'ICS.

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

D'altra banda, cal posar en relleu que davant les manifestacions de la persona denunciante, i en resposta al requeriment d'aquesta Autoritat, l'ICS ha manifestat que certament existeix constància registrada a l'ABS Gavà-1 d'una visita d'un ciutadà identificat amb el DNI de l'ara denunciante que volia se l'atengués per unes lesions sofertes, i que en relació amb aquesta atenció es va elaborar un comunicat de lesions adreçat al Jutjat de guàrdia, del qual s'ha aportat una còpia. Finalment, també ha manifestat l'ICS que no els consta que la persona denunciante hagués exercit el dret d'accés a la informació sobre aquella assistència mèdica.

Davant aquestes manifestacions de l'ICS, tal com s'ha exposat a l'antecedent Quart, per mitjà d'escrit notificat a la persona denunciante l'01/06/2011 se li va demanar que exposés amb detall allò que considerés necessari i que manifestés el seu parer sobre la informació facilitada per l'ICS. El termini concedit a la persona denunciante ha transcorregut amb escreix, sense que hagi formulat cap manifestació al respecte.

Així les coses, cal concloure que davant la versió presentada inicialment per la persona denunciante, l'ICS ha proporcionat una explicació versemblant dels fets succeïts, explicació de la qual es desprendria com a únic fet constatat que en data 15/09/2009 a les 21.23 h l'ara denunciante va ser assistit pel metge de família per haver patit lesions, de pronòstic lleu, que podrien haver estat produïdes per una agressió, motiu pel qual l'ABS Gavà-1 va enviar un comunicat al Jutjat de guàrdia. Constituiria prova d'això la còpia del comunicat enviat al Jutjat de guàrdia que ha aportat l'ICS.

Val a dir que aquesta cessió de dades de salut al Jutjat de guàrdia corresponent està emparada per la Llei d'enjudiciament criminal (LECrím) l'article 262 de la qual estableix el deure general de denunciar possibles delictes per part d'aquells que per raó de la seva professió tinguin coneixement dels mateixos, com segueix:

“Els qui per raó del seu càrrec, professió o ofici tinguin notícia d'algun delicte públic estan obligats a denunciar-lo immediatament al Ministeri Fiscal, al tribunal competent, al jutge d'instrucció i, si no n'hi ha, al municipal o al funcionari de policia més pròxim al lloc, si es tracta d'un delicte flagrant.”

Més concretament, l'article 355 de la LECrím es refereix al deure del personal facultatiu que assisteix un pacient que ha patit lesions de donar part del seu estat:

“Si el fet criminal que motiva la formació d'una causa qualsevol consisteix en lesions, els metges que assisteixen el ferit estan obligats a donar part de l'estat i els avenços en els períodes que se'ls assenyalin, i així que ocorri qualsevol novetat que mereixi ser comunicada al jutge d'instrucció.”

Tercer.- Pel que fa a l'altre fet denunciat, relatiu a l'eventual obstaculització al dret d'accés que segons la persona afectada hauria exercit davant el CAP- Gavà 1, cal tenir en compte que en cas d'haver-se produït aquests fets, podrien ser constitutius de la infracció prevista a l'article 44.3.e) de la LOPD, que preveu com a infracció greu “l'impediment o l'obstaculització de l'exercici dels drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició”. Ara bé, cal advertir ja d'inici que no consta que la persona denunciante hagi exercit el dret d'accés ja que, com s'ha dit, no ha aportat cap prova que acredités la presentació davant el responsable del fitxer, aquí l'ICS, de la

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

sol·licitud d'accés a la documentació referida, en els termes indicats a l'article 25 del RLOPD

Dit això, cal tenir en consideració que el procediment administratiu sancionador és especialment garantista per raó de les conseqüències que del mateix se'n poden derivar, motiu pel qual és necessari que per a la seva iniciació existeixin elements probatoris o indicis racionals i suficients que permetin constatar que s'ha pogut cometre una infracció, i al mateix temps, que la comissió d'aquesta infracció sigui imputable a un subjecte concret, a fi i efecte d'imputar la responsabilitat de la dita infracció a la persona o entitat concreta en l'inici d'un eventual procediment sancionador.

De conformitat amb allò que estableix l'article 24.2 de la Constitució Espanyola i l'article 137.1 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú: *"Els procediments sancionadors han de respectar la presumpció de no-existència de responsabilitat administrativa mentre no es demostrï el contrari"*, de manera que no només serà necessari acreditar els fets constitutius d'infracció sinó també *"...la prueba de la responsabilidad del sujeto en la comisión de los mismos"* (sentència del Tribunal Suprem de 02/07/90).

Així doncs, no pot obviar-se que al dret administratiu sancionador li són d'aplicació, amb alguna matisació però sense excepcions, els principis inspiradors de l'ordre penal, com el de presumpció d'innocència i *in dubio pro reo*. A aquest respecte, la Sentència de l'Audiència Nacional de 20/02/1989 assenyala que: *"Nuestra doctrina y jurisprudencia penal han venido sosteniendo que, aunque ambos puedan considerarse como manifestaciones de un genérico favor rei, existe una diferencia sustancial entre el derecho a la presunción de inocencia, que desenvuelve su eficacia cuando existe una falta absoluta de pruebas o cuando las practicadas no reúnen las garantías procesales y el principio jurisprudencial in dubio pro reo que pertenece al momento de la valoración o apreciación probatoria, y que ha de juzgar cuando, concurrente aquella actividad probatoria indispensable, exista una duda racional sobre la real concurrencia de los elementos objetivos y subjetivos que integran el tipo penal de que se trate. Desde la perspectiva constitucional la diferenciación entre la presunción de inocencia y la regla in dubio pro reo resulta necesaria en la medida que la presunción de inocencia ha sido configurada por el artículo 24.2 de la Constitución como garantía procesal del imputado y derecho fundamental del ciudadano protegible en la vía de amparo, lo que no ocurre propiamente con la regla in dubio pro reo, condición o exigencia subjetiva del convencimiento del órgano judicial en la valoración de la prueba inculpatória existente aportada al proceso. Es cierto que la distinción entre medio probatorio y resultado probatorio no puede ser tan radical en cuanto que la presunción de inocencia es también una regla de juicio a favor de ella que obliga a decidir a favor de la presunción de inocencia cuando no existan pruebas de las que pueda deducirse la culpabilidad, esto es, pruebas de carácter inculpatório. El que ahora el principio pro reo pueda tener un más sólido fundamento constitucional no permite que pueda confundirse el principio in dubio pro reo con el derecho constitucional a la presunción de inocencia, ni tampoco convertir el proceso de amparo en una nueva instancia en que pueda discutirse el resultado valorativo de una actividad probatoria de cargo realizada en el juicio oral y con todas las garantías."*

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

Pel que fa a la presumpció d'innocència, el Tribunal Constitucional, en la Sentència 76/1990 de 26/04, considera que el dret a la presumpció d'innocència comporta *“que la sanción esté basada en actos o medios probatorios de cargo o incriminadores de la conducta reprochada; que la carga de la prueba corresponda a quien acusa, sin que nadie esté obligado a probar su propia inocencia; y que cualquier insuficiencia en el resultado de las pruebas practicadas, libremente valorado por el órgano sancionador, debe traducirse en un pronunciamiento absolutorio”*.

D'igual forma, el Tribunal Suprem, en la seva Sentència de 26/10/98, declara que el dret a la presumpció d'innocència *“no se opone a que la convicción judicial en un proceso pueda formarse sobre la base de una prueba indiciaria, pero para que esta prueba pueda desvirtuar dicha presunción debe satisfacer las siguientes exigencias constitucionales: los indicios han de estar plenamente probados –no puede tratarse de meras sospechas- y tiene que explicitar el razonamiento en virtud del cual, partiendo de los indicios probados, ha llegado a la conclusión de que el imputado realizó la conducta infractora, pues, de otro modo, ni la subsunción estaría fundada en Derecho ni habría manera de determinar si el proceso deductivo es arbitrario, irracional o absurdo, es decir, si se ha vulnerado el derecho a la presunción de inocencia al estimar que la actividad probatoria pueda entenderse de cargo”*.

En aquest sentit, el Tribunal Constitucional apunta en la Sentència 24/1997 que: *“los criterios para distinguir entre pruebas indiciarias capaces de desvirtuar la presunción de inocencia y las simples sospechas se apoyan en que: a) la prueba indiciaria ha de partir de hechos plenamente probados. B) Los hechos constitutivos de delito deben deducirse de esos indicios (hechos completamente probados) a través de un proceso mental razonado y acorde con las reglas del criterio humano, explicitado en la sentencia condenatoria (SSTC 174/1985, 175/1985, 229/1988, 384/1993 y 206/1994, entre otras).”*

Sobre la base de la doctrina jurisprudencial exposada, i atès que d'una banda la persona denunciant no ha acreditat en cap moment que hagués exercit el dret d'accés a la documentació referida per aquest, i d'altra que l'ICS ha manifestat que no li consta que aquesta persona hagués sol·licitat el dit accés, cal concloure que amb els elements de què disposa aquesta Autoritat com a resultat de les investigacions efectuades no es pot considerar que existeixin elements suficients que permetin considerar, ni tan sols indiciàriament, que el CAP Gavà-1 va obstaculitzar l'exercici del dret d'accés a la informació esmentada.

Quart.- L'article 10.2 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de l'Administració de la Generalitat, preveu el següent: *“(…) no es formularà plec de càrrecs i s'ordenarà el sobreseïment de l'expedient i l'arxiu de les actuacions quan de les diligències i de les proves practicades, en resulti acreditada la inexistència d'infracció o responsabilitat. Aquesta resolució es notificarà als interessats”*.

De conformitat amb tot el que s'ha exposat, i atès que durant la present informació prèvia no ha resultat acreditada l'existència d'indicis racionals que permetin imputar a l'Institut Català de la Salut cap fet que pogués ser constitutiu d'alguna de les infraccions previstes a la LOPD, procedeix acordar l'arxiu de les actuacions.

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

Per tot això,

RESOLC

Primer.- Arxivar les actuacions d'informació prèvia núm. 84/2010 en relació amb la denúncia presentada contra el CAP Gava-1, depenent de l'Institut Català de la Salut.

Segon.- Notificar aquesta Resolució a l'Institut Català de la Salut i a la persona denunciant.

Tercer.- Ordenar la publicació de la Resolució al web de l'Autoritat (www.apd.cat), de conformitat amb l'article 17.2 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa d'acord amb l'article 14.3 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, les parts interessades poden interposar, amb caràcter potestatiu, recurs de reposició davant la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb el que preveu l'article 116 i següents de la Llei 30/1992, o bé interposar directament recurs contenciós administratiu davant els jutjats contenciosos administratius corresponents en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb els articles 8, 14 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció contenciosa administrativa.

Igualment, les parts interessades poden interposar qualsevol altre recurs que considerin convenient per a la defensa dels seus interessos.

La directora

Esther Mitjans Perelló

Barcelona, 15 de setembre de 2011